

Arrest

nr. 283 689 van 23 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Vincent Neerinckx
Akkerstraat 1
9140 Temse

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 januari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 6 januari 2023 tegengehouden naar aanleiding van een politiecontrole te Gent.

Er wordt die dag een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op terugleiding genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 06.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Zweden onder nummer SE00001008271000000 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Betrokkene verklaart dat hij voor Kerstmis op familiebezoek Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het formulier hoorrecht verklaart hij een verloofde, alsook twee zussen en een oom in België te hebben, en dit zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, alsook zou hij geen medische problemen kennen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds Kerstmis in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert voor Kerstmis in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen kent. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds Kerstmis in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 16 januari 2023 daar waar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 6 januari 2023. Aldus is het ingediend binnen de termijn van tien dagen voorzien in artikel 39/82, §2, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3. Over de voorwaarde van de middelen

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij als volgt uiteenzet:

“2.2.1. SCHENDING VAN ART. 7, ALINEA 1 IUO. SCHENDING VAN DE REDELIJKHEIDSPlicht IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL 10. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op volgende 2 premissen:

- betrokkene verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;*
- betrokkene staat gesignaleerd ter fine van weigering van toegang;*

Beide overwegingen zijn feitelijk onjuist.

(i) Betrokkene verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten

11. Verzoeker beschikt over - Geldig biometrisch paspoort; - Italiaanse verblijfskaart;

12. Zoals hoger uiteengezet is verzoeker 22 december 2022 het Belgisch grondgebied binnengekomen om de eindejaarsfeesten te vieren samen met zijn zussen en verloofde. Verzoeker is het Belgisch grondgebied binnengekomen met zijn Italiaans verblijfsdocument en zijn biometrisch paspoort. Verzoeker was m.a.w. wel degelijk in het bezit van de bij art. 2 vereiste documenten zodat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat verzoeker geen houder was deze documenten. Deze documenten lagen nota bene eenvoudig in de woning van zijn zus, en verzoeker heeft aangeboden deze nog over te maken, doch dit werd door betreffende verbalisanten (en attaché) niet nodig geacht...

(ii) Nopens de seining

13. Wat betreft de vermeende seining, blijkt uit het administratief dossier op generlei wijze welk inreisverbod door de Zweede autoriteiten werd opgelegd. Verzoeker is van oordeel dat hem door de Zweedse autoriteiten enkel een inreisverbod met nationale gelding (voor Zweden) werd opgelegd (hetgeen ook verklaart dat hem navolgend verblijfsrecht in Italië werd toegekend, en hetgeen ook verklaart dat hij eerder nooit door de met grenscontrole belaste overheden werd tegengehouden aan de grens...). Uit het administratief dossier kan op heden niet met de vereiste zekerheid en duidelijkheid worden afgeleid wat de aard van het inreisverbod is dat aan verzoeker werd opgelegd. Een kopie van het vermeende inreisverbod bevindt zich ten andere niet in het administratief dossier zodat het uw Raad onmogelijk wordt gemaakt een adequate beoordeling te maken.”

“2.2.2. SCHENDING VAN HET HOORRECHT – ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE RONDRECHTEN VAN DE UNIE

14 De wijze van totstandkoming van de bestreden beslissing geeft blijk van een een manifeste onzorgvuldigheid en zelfs lichtzinnigheid. Verzoeker spreekt geen van de landstalen en enkel heel beperkt Engels, manifest onvoldoende om zich nauwkeurig uit te drukken en zich verstaanbaar te maken. Verzoeker tracht zelfs met gebarentaal duidelijk te maken dat zijn paspoort thuis ligt en tracht de omstandigheden van zijn verblijf toe te lichten, doch hieraan wordt niet het minste gehoor gegeven.

Een tolk-vertaler wordt desalniettemin niet gevorderd. Enige maatregel om verzoeker daadwerkelijk in staat te stellen zich naar behoren uit te drukken, wordt niet genomen. Dat verzoeker voorafgaandelijk de beslissing niet werd gehoord, blijkt genoegzaam uit de vaststelling dat het gehoor pas werd afgenomen op 10 januari 2023 (zie gehoorverslag van dezelfde datum).

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

Indien verzoeker naar behoren was gehoord, had hij zijn standpunt kunnen kenbaar maken en had hij de hypothese(n) van verwerende partij eenvoudig kunnen weerleggen:

- *hij had aldus kunnen toelichten dat hij nog steeds in de periode van 90 dagen op Belgisch grondgebied verblijft en had zijn paspoort kunnen bijbrengen en zijn Italiaans verblijfsdocument (cfr. supra);*
- *hij had feitelijke betwisting kunnen voeren nopens de gelding van het Zweedse inreisverbod (dat enkel gelding in Zweden heeft);*

-

In casu werd verzoeker helaas geen enkele mogelijkheid geboden om zijn standpunt te formuleren (integendeel: hij werd enkel na het nemen van de beslissing gehoord...) zodat de bestreden beslissing gesteund is op feitelijke onjuistheden.

Een (manifeste) schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen”

3.2.1. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, waarborgt het recht om te worden gehoord dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met

alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Opdat die verplichting een nuttig effect zou hebben, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf, over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en over de modaliteiten van het vertrek, zoals de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. De betrokkene moet zich tijdens het gehoor coöperatief opstellen. Verder verduidelijkt het arrest Boudjlida eveneens dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel niet inhoudt dat de nationale autoriteit voorafgaandelijk aan dit gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55)

In het administratief dossier bevindt zich een "Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling", opgesteld door inspecteur van politie S.T. op 6 januari 2023. Het gehoor werd afgenomen in het Engels. Het formulier vermeldt dat indien er niet kan gecommuniceerd worden met de vreemdeling de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden gecontacteerd en dat verzoeker via een informatieblad werd geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld werden. Op vragen nrs. 3 en 4 antwoordde verzoeker dat hij in Italië woont. Er blijkt echter niet dat hij aangaf dat hij verblijfs- of binnenkomstdocumenten bij zich had of bij machte was deze voor te leggen. Ook in het administratief politieverlag van 6 januari, opgesteld door inspecteur I.F., wordt vermeld dat verzoeker verklaarde te wonen in Italië en een Italiaanse identiteitskaart te hebben, maar deze niet kon voorleggen.

Het intakeformulier van 6 januari 2023 vermeldt identiteitskaart, rijbewijs, andere bankkaart. Het is pas wanneer op 10 januari een tweede verslag in het kader van het hoorrecht wordt opgesteld, dat verzoeker vermeldt dat hij een geldig Albanees paspoort en Italiaanse identiteitskaart kan voorleggen. Ook dit gehoor werd in het Engels afgenomen. Verzoeker bleek in staat de interviewer te begrijpen en op nuttige wijze antwoorden te geven. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat hij zich tijdens het politieverhoor op 6 januari 2023, dat eveneens in het Engels werd afgenomen, niet op nuttige wijze heeft kunnen uitdrukken.

Aan de hand van deze gegevens besluit de Raad dan ook dat de verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt vóór het nemen van de bestreden beslissing, kenbaar te maken. Het feit dat verzoeker op dat ogenblik niet heeft vermeld dat hij over een Italiaanse identiteitskaart en een Albanees paspoort beschikt, dient dan ook beschouwd te worden als een gebrek aan medewerking.

De verwerende partij heeft dan ook verzoeker naar behoren gehoord en, aan de hand van de gegevens waar ze op dat ogenblik over beschikte, terecht beslist dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

3.2.2. Wat het motief met betrekking tot de seining betreft, betoogt verzoeker dat er zich geen kopie van een Zweeds inreisverbod in het administratief dossier bevindt, zodat de signalering van verzoeker door Zweden mogelijk enkel een nationaal inreisverbod betreft, hetgeen zou verklaren waarom Italië alsnog

een verblijfskaart afleverde en verzoeker naar aanleiding van eerdere grenscontroles nooit werd tegengehouden.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk geseind staat in het Schengen Informatie Systeem (SIS).

Artikel 1 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (verder: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) definieert de term *“ter fine van weigering van toegang gesignaleerde vreemdeling”* als: *‘een vreemdeling die overeenkomstig het bepaalde in artikel 96 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem.’* Uit artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst blijkt dat de afgifte van een verblijfstitel door een lidstaat aan een persoon die SIS-gesignaleerd staat, tot gevolg heeft dat de signalerende staat de signalering intrekt, maar de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst kan opnemen. Gelet hierop wordt de verzoeker niet bijgetreden waar hij stelt dat het mogelijk om een nationaal inreisverbod gaat, dat beperkt is tot het grondgebied van Zweden. De signalering in het SIS-systeem heeft immers net betrekking op het Schengengrondgebied.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker eveneens door de Zwitserse overheid werd gesignaleerd. De Belgische overheid, die noch de signalerende staat is, noch de staat die een verblijfskaart heeft uitgereikt, heeft de betrokken lidstaten gecontacteerd. In het administratief dossier bevindt zich een M-formulier d.d. 13 januari 2023, uitgaande van het Sirenebureau van Zwitserland, waarin wordt bevestigd dat verzoeker gesignaleerd is ter fine van weigering van toegang door de Zweedse autoriteiten, voor een periode van 18 oktober 2022 tot 28 september 2024.

Naar aanleiding van de terechtzitting legt de verwerende partij ook e-mailverkeer met de Italiaanse autoriteiten voor, waaruit blijkt dat de geldigheid van verzoekers Italiaanse verblijfstitel thans, gelet op de signalering, wordt onderzocht, maar dat zij ondertussen instemmen met de overname van verzoeker.

3.3. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad op het eerste zicht vast dat verzoeker wel degelijk werd gehoord in een taal die hij begrijpt en dat verzoeker daarbij werd geïnformeerd over het feit dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van hem kon worden genomen. De verwerende partij heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen van de zaak die op dat ogenblik beschikbaar waren en deze elementen vinden steun in het administratief dossier. De verwerende partij heeft niet op kennelijk onredelijke of op onjuiste wijze geoordeeld dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° en 5°, van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn niet ernstig.

3.4. Er werden geen ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

C. VERHAERT